

2495**ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW**

z dnia 9 listopada 2004 r.

w sprawie określenia liczby poborowych oraz żołnierzy rezerwy, którzy w 2005 r. mogą być powołani do czynnej służby wojskowej, służby w obronie cywilnej oraz służby w formacjach uzbrojonych niewchodzących w skład Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 57 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 241, poz. 2416) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustala się liczbę poborowych, którzy mogą być powołani w 2005 r. do odbycia:

- 1) zasadniczej służby wojskowej — do 78 000 poborowych;
- 2) przeszkolenia wojskowego:
 - a) do 400 absolwentów szkół wyższych,
 - b) do 2 570 studentów szkół wyższych;
- 3) służby w formacjach uzbrojonych niewchodzących w skład Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej: w oddziałach prewencji Policji — do 3 350 poborowych.

2. Ustala się liczbę żołnierzy rezerwy, którzy mogą być powołani w 2005 r. do odbycia:

- 1) ćwiczeń wojskowych — do 1 690 stanu średniorocznego żołnierzy rezerwy;
- 2) okresowej służby wojskowej — do 100 żołnierzy rezerwy;
- 3) ćwiczeń w obronie cywilnej — do 740 żołnierzy rezerwy.

3. Przez użyte w ust. 2 w pkt 1 określenie „stan średnioroczny” żołnierzy rezerwy należy rozumieć przeciętną liczbę tych żołnierzy, odbywających czynną służbę wojskową każdego dnia, przy założeniu równomiernego w skali roku powoływania ich na ćwiczenia wojskowe i zwalniania z tych ćwiczeń.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2005 r.

Prezes Rady Ministrów: *M. Belka*

2496**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI I PRACY¹⁾**

z dnia 10 listopada 2004 r.

w sprawie refundacji ze środków Funduszu Pracy kosztów szkoleń oraz wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanych wynagrodzeń

Na podstawie art. 69 ust. 4 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe warunki refundacji kosztów szkoleń oraz wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne, o których mowa w art. 69 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r.

o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, zwanej dalej „ustawą”.

§ 2. Pomoc na szkolenie pracowników, o której mowa w art. 69 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy, przeznaczona jest na szkolenia specjalistyczne, które obejmują szkolenia teoretyczne i praktyczne, dotyczące wyłącznie obecnego lub przyszłego stanowiska pracy danego pracownika u wspieranego pracodawcy oraz związane ze specyfiką działania tego pracodawcy, przez co możliwości wykorzystania zdobytych kwalifikacji u innych przedsiębiorców albo w innych obszarach działalności są ograniczone.

§ 3. Szkolenie pracowników może być zorganizowane przez pracodawcę w systemie wewnątrzzakładowym.

¹⁾ Minister Gospodarki i Pracy kieruje działem administracji rządowej — praca, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki i Pracy (Dz. U. Nr 134, poz. 1428).

wym lub zlecone innemu pracodawcy albo instytucji szkoleniowej wpisanej do rejestru instytucji szkoleniowych prowadzonego przez wojewódzki urząd pracy.

§ 4. 1. Pracodawca planujący zorganizowanie szkolenia składa do powiatowego urzędu pracy właściwego ze względu na siedzibę pracodawcy wniosek o zawarcie umowy o refundację kosztów szkolenia lub wynagrodzenia ze składkami na ubezpieczenia społeczne, zwanej dalej „umową o refundację”, w terminach odpowiednio do dnia 30 czerwca lub do dnia 31 grudnia, na kolejne półrocze realizacji zakładowego planu szkoleń.

2. Wniosek o zawarcie umowy o refundację zawiera:

- 1) nazwę pracodawcy;
- 2) rodzaj i charakterystykę planowanego szkolenia, w tym tematykę, formę, miejsce i termin;
- 3) liczbę osób uczestniczących w szkoleniu;
- 4) kalkulację planowanych kosztów szkolenia i źródła finansowania;
- 5) wnioskowaną wysokość środków Funduszu Pracy na refundację;
- 6) uzasadnienie celowości szkolenia;
- 7) oświadczenie o spełnieniu warunków, o których mowa w rozporządzeniu, odnoszących się do dopuszczalności udzielenia pomocy publicznej.

3. Do wniosku o zawarcie umowy o refundację pracodawca dołącza:

- 1) zakładowy plan szkoleń;
- 2) informację o wcześniej uzyskanej pomocy na szkolenia objęte wnioskiem, zawierającą w szczególności dane o dacie jej udzielenia, podstawie prawnej, formie i przeznaczeniu;
- 3) informacje o pomocy de minimis, otrzymanej w ciągu 3 ostatnich lat poprzedzających dzień wystąpienia z wnioskiem o udzielenie pomocy, o której mowa w § 15.

§ 5. Starosta w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku o zawarcie umowy o refundację informuje pracodawcę o sposobie jego rozpatrzenia. W przypadku negatywnego rozpatrzenia wniosku starosta uzasadnia odmowę zawarcia umowy o refundację.

§ 6. W przypadku pozytywnego rozpatrzenia wniosku o zawarcie umowy o refundację starosta zawiera umowę z pracodawcą.

§ 7. 1. Umowa o refundację określa w szczególności:

- 1) oznaczenie stron umowy;
- 2) wysokość środków Funduszu Pracy na refundację kosztów szkolenia;
- 3) warunki wypowiedzenia umowy i zwrotu środków pobranych ponad dopuszczalne granice lub wykorzystanych niezgodnie z przeznaczeniem;

- 4) sposób kontroli wykonywania umowy;
- 5) tryb postępowania w przypadku nieprawidłowości w wykonywaniu umowy;
- 6) sposób rozliczenia oraz dokumenty potwierdzające wydatkowanie środków;
- 7) postanowienia dotyczące zachowania formy pisemnej, w przypadku zmiany lub rozwiązania umowy.

2. W przypadku refundacji kosztów szkoleń, o których mowa w art. 69 ust. 1 ustawy, umowa o refundację zawiera dodatkowo zobowiązanie pracodawcy do dalszego zatrudniania pracowników, zgodnie z kierunkiem odbytego przez nich szkolenia, na innych stanowiskach pracy, przez okres co najmniej 12 miesięcy.

§ 8. Starosta kieruje bezrobotnego, który posiada określone przez pracodawcę kwalifikacje, na zastępstwo w okresie szkolenia pracownika.

§ 9. Starosta dokonuje refundacji kosztów szkolenia pracowników przebywających na płatnych urloпах szkoleniowych oraz wynagrodzeń bezrobotnych skierowanych na zastępstwo i składek na ubezpieczenia społeczne od tych wynagrodzeń, po przedłożeniu przez pracodawcę dokumentów, o których mowa w § 7 ust. 1 pkt 6, oraz szczegółowej dokumentacji kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą.

§ 10. Pomoc, o której mowa w § 2, jest pomocą publiczną na szkolenia, określoną w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 68/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy szkoleniowej (Dz. Urz. WE L 10 z 13.01.2001).

§ 11. Do kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą na szkolenia zalicza się:

- 1) wynagrodzenie osób prowadzących szkolenie zlecane przez pracodawcę na zewnątrz, w tym koszt opracowania lub adaptacji programu szkolenia;
- 2) koszty podróży osób prowadzących szkolenie i uczestników szkolenia, jeśli szkolenie odbywa się poza ich miejscem zamieszkania;
- 3) amortyzację maszyn i urządzeń w zakresie, w jakim są one wykorzystywane na potrzeby szkolenia;
- 4) koszty wynajmu pomieszczeń do realizacji szkolenia;
- 5) inne wydatki bieżące konieczne do przeprowadzenia szkolenia, w szczególności wydatki na materiały potrzebne do szkolenia oraz koszty egzaminów umożliwiających wydanie świadectw, dyplomów oraz zaświadczeń, nadanie uprawnień, tytułów zawodowych lub licencji;
- 6) koszty badań, analiz i ekspertyz związanych z oceną potrzeb szkoleniowych uczestników szkolenia oraz oceną efektywności szkolenia, o ile są to koszty bezpośrednio związane z realizacją szkolenia oraz oceną efektywności szkolenia;

7) koszty poradnictwa i doradztwa w zakresie, w jakim dotyczą projektu szkoleniowego.

§ 12. 1. Wielkość pomocy na szkolenia specjalistyczne w przypadku pracodawców będących mikro-, małymi i średnimi przedsiębiorcami, w rozumieniu rozporządzenia Komisji (WE) nr 70/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw (Dz. Urz. WE L 10 z 13.01.2001) zmienionego rozporządzeniem nr 364/2004 z dnia 25 lutego 2004 r. (Dz. Urz. WE L 63, 28.02.2004), nie może przekraczać 45 %, a w przypadku pracodawców niebędących mikro-, małym lub średnim przedsiębiorcą nie może przekraczać 35 % kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą.

2. Maksymalną intensywność pomocy, określoną w ust. 1, zwiększa się o 10 punktów procentowych, jeżeli szkolenie jest przeznaczone dla pracowników w gorszym położeniu, w rozumieniu art. 2 lit. g rozporządzenia Komisji (WE) nr 68/2001, o którym mowa w § 10.

3. W przypadku gdy pomoc jest przyznawana w sektorze transportu morskiego, intensywność pomocy może osiągnąć 100 % kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą, jeżeli:

- 1) osoba szkolona jest na pokładzie pracownikiem nieetatowym i nie jest aktywnym członkiem załogi;
- 2) szkolenie jest prowadzone na statkach pokładowych zarejestrowanych w rejestrach wspólnoty.

§ 13. Jeżeli kwota pomocy, o której mowa w niniejszym rozporządzeniu, przyznana temu samemu podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą, w odniesieniu do tego samego projektu szkoleniowego, przekracza kwotę stanowiącą równowartość 1 mln euro, pomoc podlega indywidualnej notyfikacji do Komisji WE.

§ 14. 1. Ustaloną w § 12 dopuszczalną wielkość pomocy stosuje się bez względu na to, czy projekt finansowany jest całkowicie ze środków państwa, czy też jest częściowo finansowany przez Wspólnotę.

2. Pomoc na szkolenie pracowników, o której mowa w niniejszym rozporządzeniu, nie jest kumulowana z żadną inną pomocą państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu ani też z inną pomocą finansowaną przez Wspólnotę w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą, jeżeli wynikiem tej kumulacji byłoby przekroczenie intensywności pomocy powyżej ustalonej na mocy niniejszego rozporządzenia.

3. Pomoc na szkolenie pracowników określona w rozporządzeniu nie będzie udzielana, jeżeli przedsiębiorca otrzymuje na realizację danego szkolenia pomoc z różnych źródeł i wartość tej pomocy łącznie z pomocą przewidzianą w rozporządzeniu przekracza maksymalną dopuszczalną intensywność pomocy.

§ 15. Pomoc, o której mowa w art. 69 ust. 2 pkt 2 ustawy, stanowi pomoc de minimis w rozumieniu art. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 69/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady de minimis (Dz. Urz. WE L 10 z 13.01.2001) i jest udzielana zgodnie z przepisami tego rozporządzenia.

§ 16. 1. Przepisy § 10—15 mają zastosowanie do podmiotów prowadzących działalność gospodarczą.

2. Pomoc publiczna na szkolenia nie może być udzielana w sektorze węglowym w zakresie objętym rozporządzeniem Rady (WE) nr 1407/2002 z dnia 23 lipca 2002 r. w sprawie pomocy państwa dla przemysłu węglowego (Dz. Urz. WE L 205 z 02.08.2002).

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Gospodarki i Pracy: w z. *J. Piechota*

2497

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA INFRASTRUKTURY¹⁾

z dnia 8 listopada 2004 r.

w sprawie aprobat technicznych oraz jednostek organizacyjnych upoważnionych do ich wydawania

Na podstawie art. 9 ust. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o wyrobach budowlanych (Dz. U. Nr 92, poz. 881) zarządza się, co następuje:

¹⁾ Minister Infrastruktury kieruje działem administracji rządowej — budownictwo, gospodarka przestrzenna i mieszkaniowa, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury (Dz. U. Nr 134, poz. 1429).

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) sposób udzielania, zmiany i uchylania aprobat technicznych;
- 2) jednostki organizacyjne upoważnione do ich wydawania;